

קונטרס

טוב לדעת

יגלה ויפרסם את אמת מציאותו יתברך, ויורה דרך לכל בר ישראל איך להתזיק מעמד ולא להשבר משום דבר, ואיך לעבור את זה העולם בשלום.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חקמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

הַפְּתִיחַ לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹ"ר מוֹהַר"ן מְבַרְסֶלֶב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבֵנְאֵל עִיר בְּרֶסֶלֶב
גָּלִיל

* * *

בְּאֶרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ — חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd street
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:

"קרן הדפסה והפצה"

ת.ד. 8065 אשדוד

ובמספר טלפון: 03/6765235

א.

טוב לדעת, אשר האמונה היא יסוד היהדות

בני ובנותי היקרים! עלינו להתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, כי "טוב לדעת" אשר אמונה היא יסוד היהדות, כי בלי אמונה אדם סובל צרות ויסורים מרורים, עד שאין לו למי לפנות. ולכן הזהירנו רבנו ז"ל על אמונה יותר מהכל, ואמר (שיחות הר"ן, סימן לג): אצל העולם אמונה הוא דבר קטן, אבל אצלי העקר הוא אמונה. כי אם יש לאדם אמונה, יכול לעבור על הכל. ולכן עלינו להתחזק באמונה. ועקר יסוד התחזקות האמונה — שאדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כי לא ידבר אדם אל בוראו, אם נעדרת אצלו האמונה.

ולכן בנין האמונה — זו התפלה, שאדם מדבר אליו יתברך, משיח ומספר לפניו יתברך כל אשר מעיק לו ומצער אותו, שזו מעלת אמירת תהלים, שכל יהודי ויהודי אומר. כי כף אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עג), אשר אמירת תהלים מסגלת לתשובה, מסגל לפתח השערים הנעולים, ומסגל לקשר את האדם אל הקדוש-ברוך-הוא. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימנים ק, קא), אשר התהלים הנה ההתבודדות של דוד המלך, ומכל אשר עבר עליו, איזו צרה וסבל, כבר עשה תפלה להקדוש-ברוך-הוא. ולכן נקרא דוד המלך בלשון קבלה: מלכות, אמונה, כי יסודו הנה תפלה. והחדיר בנו, שאם עובר על אדם איזו צרה, אילו יסורים, איזו מרירות, אין עצה אחרת, אלא לבוא אל הקדוש-ברוך-הוא, להתפלל אליו, לדבר אליו בשפת האם שלנו, שזו נקראת התבודדות, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כה), שהתבודדות היא מעלה עליונה מהכל; הינו שאדם הולך למקום פנוי שאין שם בני-אדם או לקברי צדיקים, ומדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ומשיח ומספר כל המעיק על לבו, אשר כל דבור ודבור הוא צנור הממשיך לאדם כל מיני השפעות

טובות. ואמירת תהלים, שאדם נוטל את ספר התהלים ואומר מזמור אחר מזמור, זה מה שממשיך לו ישועות. ואם היו בני-אדם יודעים מה ספר תהלים פועל, היו רגילים לומר בכל פעם תהלים. ולכן אמרים חכמינו הקדושים (ברכות נו:): הרואה דוד בחלום — יצפה לחסידות. אפלו בחלום הלילה, שחולם על ספר התהלים, זה מביאו להיות חסיד. וכך אמרים חכמינו הקדושים (ברכות ד.): אמר דוד המלך להקדוש-ברוך-הוא: וכי אני חסיד, שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד שלש שעות, ואני חצות לילה אקום להודות לך; דוד המלך היה קם בחצות לילה, ומתפלל להקדוש-ברוך-הוא, ומבקש ממנו יתברך על עם ישראל, ולכן יש במזמורי תהלים סגלה גדולה להמשיך לעצמו ישועות, לבנות לעצמו את האמונה, כי התפלה שאדם מתפלל להקדוש-ברוך-הוא, המזמורי תהלים שאדם אומר לפניו יתברך, זה בונה לו את האמונה.

ולכן בני ובנותי היקרים! "טוב לדעת", אשר אין עוד דבר יותר חשוב מאמונה בהקדוש-ברוך-הוא, לבוא אליו יתברך, ולדבר ולשיח ולספר כל

אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵינוּ לְפָנָיו. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים
(בְּרִכּוֹת נה:): כָּל שְׁנוֹתָיו שֶׁל דָּוִד, לֹא רָאָה חֲלוֹם
טוֹב. כִּי עָבַר עַל דָּוִד הַמֶּלֶךְ מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים, סָבַל
מִלִּיצָנִים שֶׁהִתְלוּצְצוּ מִמֶּנּוּ, אֲנָשִׁים רָשָׁעִים וְדָפוּהוּ,
כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (ירוּשְׁלַמִי שְׁקָלִים ב): אֵין דּוֹר שְׂאִין בּוֹ
לִיצָנִים כְּדוֹרוֹ שֶׁל דָּוִד; הָיוּ הוֹלְכִים אֶצֶל חֲלוֹנוֹתָיו
שֶׁל דָּוִד, וְאוֹמְרִים: דָּוִד, אֵימְתִי בַּיִת ה' גִּלְגָּל? !
וְהִיָּה דָּוִד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר: אֶף-עַל-פִּי שְׁמַת־כְּפוֹנִים
לְהַכְעִיסֵנִי, יַעֲיֵד עָלַי אִם לֹא הָיִיתִי שְׂמַח בְּדַבְרֵיהֶם.
הֲלֹא הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הִבְטִיחַ לְדָוִד, שֶׁבָנוּ שְׁלֹמֹה
יִבְנֶה אֶת בַּיִת-הַמִּקְדָּשׁ, וְלִיצָנֵי הַדּוֹר הָיוּ בָּאִים אֶצֶל
חֲלוֹנוֹתָיו וּמִתְלוּצְצִים מִמֶּנּוּ, בְּשֵׂאֵלִים: אֵימְתִי בַּיִת-
הַמִּקְדָּשׁ יִבְנֶה? ! כְּאֵלוֹ רוֹצִים אֶת בַּיִת-הַמִּקְדָּשׁ, אֶף
בְּאֵמַת הָיְתָה פְּוֹנְתָם — אֵימְתִי יָמוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ
וְכו'. כָּל-כֶּף הִרְבָּה שׁוֹנְאִים הָיוּ לוֹ. וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן
הָיָה שְׂמַח וְדָן אוֹתָם לְכַף זְכוּת. וְכֶף אוֹמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת ד): אָמַר דָּוִד לְהַקְדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, לֹא חָסִיד אָנִי, שְׁכַל
מַלְכֵי מִזְרַח וּמַעֲרָב יוֹשְׁבֵים אֲגֻדוֹת אֲגֻדוֹת, וְאָנִי יְדִי
מִלְכָּלוֹת בְּדָם בְּשִׁפְיָר וּבְשִׁלְיָה כְּדִי לְטַהֵר אִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ. דָּוִד הַמֶּלֶךְ מָסַר נַפְשׁוֹ לְקֶרֶב רְחוּקִים
לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂיֵהִיָּה שְׁלוֹם-בַּיִת בֵּין אִישׁ

לאשתו, וכך בנה את האמונה. ולכן, בני ובנותי
 היקרים! הבה נתחזק עכשו באמונה בהקדוש-
 ברוך-הוא, ונהיה רגילים לומר בכל יום תהלים,
 שזו ההתבודדות של דוד המלך, וגם אנו נרגיל
 עצמנו לדבר אליו בתפילה, ונבקשו כל צרכינו, אשר
 אינכם יכולים לתאר ולשער אל אילו ישועות
 תגיעו, ואילו נסים נגלים תראו! אבל צריכים
 לראות שיהיה באמת אמירת תהלים, באמונה
 פשוטה. ולכן לא בחנם שרואים יהודים תמימים
 המתנהגים בתמימות ובפשיטות, לא בחכמות,
 ואומרים תהלים לפניו בתפילה, ומתבודדים אליו,
 ואז זוכים ורואים נסים ונפלאות שהקדוש-ברוך-
 הוא עושה עמם. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן,
 חלק א', סימנים: ט, קיב), שהתפלה צריכה להיות עם
 אמת, ואם אדם בא להקדוש-ברוך-הוא ומדבר
 אליו עם לב אמת, אין לו שום פגנה אחרת, רק
 לבקשו בתפילה כל צרכיו, ומתבודד בשפת האם
 שלו ואומר תהלים, על-ידי-זה נבנה אמונה, וזה
 היסוד ביהדות, ועל-ידי-זה ממשיכים בעצמם
 ישועה גדולה.

וצריך שתזכרו היטב, בני ובנותי היקרים!

אֲשֶׁר חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (מִדְּרַשׁ אֲגוּדָה): מִשָּׁה
 גִּתָּן חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְדוֹד גִּתָּן חֲמִשָּׁה
 סְפָרִים שְׁבַתְהֵלִים לְיִשְׂרָאֵל. וְכַתּוּב בְּכַתְבֵי הָאָר"י
 ו"ל: מִשָּׁה הוּא סוּד תְּפֹאֲרֶת, זְעִיר אֲנֹפִין, דָּוִד הוּא
 סוּד מַלְכוּת, נוֹקְבָא דְזְעִיר אֲנֹפִין. וְעַל-יְדֵי שְׁנֵיהֶם
 נִזְכָּה לְהַגְאֵל. מִשָּׁה רַבְּנוּ הוֹרִיד לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה,
 מִשָּׁה רַבְּנוּ מָסַר נִפְשׁוֹ בְּשִׁבְלֵי כָּל יְהוּדֵי.
 כְּשֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רָצָה לְמַחֵק אֶת יִשְׂרָאֵל
 שְׁעָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל, וְכִשְׁהִמְרָגְלִים דְּבָרוּ רַע, מִשָּׁה
 רַבְּנוּ מָסַר נִפְשׁוֹ בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר: "מִחְנֵי נָא
 מִסְפָּרְךָ". וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים (דְּבָרִים רַבָּה,
 פָּרָשָׁה ז', סִימָן יא), שְׁאָמַר לְפָנָיו יְתִבְרַךְ: יָמוּת מִשָּׁה
 וּמֵאָה פְּיוּצָא בּוֹ, וְלֹא תִנָּזַק צְפָרְנוּ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם;
 כָּל-כֶּף אֶהָב אֶת כָּל יְהוּדֵי. לְכֵן הָיָה יָכוֹל לְהוֹרִיד
 אֶת הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל. דָּוִד הִמְלִיךְ גְּלָה לְעַם
 יִשְׂרָאֵל אֶת הָעֵנִין שֶׁל תְּפִלָּה, שְׂאֵם יְבוֹאוּ וַיִּתְפַּלְלוּ
 לְפָנָיו יְתִבְרַךְ יִזְכּוּ לְנִסִּים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּהֶם.
 וְלָכֵן אָמִירַת תְּהֵלִים חֲשׂוּבָה מְאֹד אֲצֵל הִקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וּמִמְשִׁיכָה יְשׁוּעוֹת וְנִסִּים לְעַם יִשְׂרָאֵל.
 וְלָכֵן יִדְעוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת — כְּשֵׁישׁ אִיזוֹ צָרָה
 לְיִשְׂרָאֵל, בַּר מִיָּנִן, עֵקֶר הָעֲצָה — לְקַחַת אֶת סֵפֶר
 הַתְּהֵלִים, וְלְהַרְבּוֹת בְּאִמִּירָתָם, וְלְהַתְּבוֹדֵד לְפָנָיו

יתברך שיצילנו מכל צרותינו. וכך נבנית האמונה שלנו. ולכן אומרים תכמינו הקדושים (מדרש אגדה): מה שעשה משה — עשה דוד. משה הוציא את ישראל ממצרים, ודוד משעבוד מלכות, משה מלך על ישראל, ודוד מלך על ישראל ויהודה. משה קרע לישראל את הים, ודוד נהרות, משה בנה מזבח ודוד בנה מזבח, זה הקריב וזה הקריב. ולכן, בני ובנותי היקרים! ראו להתחזק עכשו באמונה פשוטה בו יתברך, ודיקא על ידי זה תראו הרבה ישועות, כמו שאמר החכם מכל האדם (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות".

ב.

טוב לדעת, אשר השמחה היא סוד קיום האדם

בני ובנותי היקרים! "טוב לדעת", אשר השמחה היא סוד קיום האדם, אין עוד דבר שיכול להציל מני שחת כמו שמחה. ולכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר ז, חלק ב', סימן כד): מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד. וצריכים להכריח את עצמו להגיע אל מדת השמחה, כי זה הדבר הקשה ביותר; כי כל אחד ואחד סובל כל-כך הרבה צרות ומרירות,

עד שאינו רואה סוף וקץ לצרותיו. ולכן אמר רבנו ז"ל, שצריכים להכריח עצמו להגיע לשמחה, ולמסר נפשו בשביל השמחה. פי טבע האדם, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קפט), שנמשך אחר העצבות והעצלות, פי יסוד האדם הוא עפר, וזה מה שמכניס בו עצבות ודכדוך, ושוכרו לגמרי, עד שאינו מוצא מקומו, ומסתובב נע ונד. ולכן "טוב לדעת", אשר השמחה היא סוד קיום האדם בעולם הזה ובעולם הבא, כי כשאדם שמח, יכול לקיים מצוותיו יתברך, ואי אפשר לתאר ולשער את מעלת קיום המצוות בשמחה; והרי סוף כל סוף כלנו חטאנו, ועשינו הבלי הבלים, ובשביל זה אנו סובלים מה שסובלים. אבל אם חוזרים בתשובה שלמה, ונמצאים בשמחה ומקימים את המצוות בשמחה, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לנו על כל עוונותינו. ולכן אמרים חכמינו הקדושים (תנחומא תצא ב'): מאתים ארבעים ושמונה מצוות עשה יש בתורה, כמנין איברים שבאדם, ובכל יום ויום צועקים על האדם: עשה אותנו, שתחיה בזכותנו ותאריך ימים. וכן אמרים חכמינו הקדושים (שחר טוב משלי לא): בני ישראל נצטוו על מאתים ארבעים ושמונה מצוות עשה, כנגד

הַאִיבָרִים, וְכָל אִיבָר וְאִיבָר אוֹמֵר לוֹ לְאָדָם: בְּקִשָּׁה מִמֶּךָ, עֲשֵׂה בִּי מִצְוָה זוֹ. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז' ל (לקוטי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כו), שְׁמֹשֶׁה רַבְּנוּ נִמְצָא בְּכָל אִיבָר וְאִיבָר, וּמְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם שִׁיעֲשֵׂה מִצְוָה, עֲשֵׂה עוֹד מִצְוָה. כִּי כְּשִׂיהוּדֵי זוֹכָה לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת, בְּזֶה מוֹחֵל לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עוֹנוֹתָיו. וְכִשְׂיֹצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם, רוֹאֶה מַה פֶּעַל עִם כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה, וְכָל-כֶּף מִתְחַרֵּט: "הֲלֹא הֵייתִי בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמֵרִי, וְעָבְרוּ עָלַי כָּל-כֶּף הַרְבֵּה צְרוּת וְיִסוּרִים, וְכִלְתִּי לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת לְאֵין סֹפֵר, וְלָמָּה הִתְרַשְׁלִיתִי?! " כִּי כֶּף אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה ג): עֲשֵׂה אָדָם מִצְוָה אַחַת בְּעוֹלָם הַזֶּה, מְקַדְּמָתוֹ וְהוֹלֵכֵת לְפָנָיו בְּעוֹלָם הַבָּא; אָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ גְּדֻלָּהּ וְחִשְׁבֻּתָּהּ. אֵךְ צָרִיךְ לִידַע, שְׁכָל מִצְוָה וּמִצְוָה שְׂזוֹכָה לְקַיֵּם, הוֹלֵכֵת לְפָנָיו וּמוֹלִיכָה אוֹתוֹ לְהִיכָל הַשֵּׁף לְמִצְוָה הַזֶּה; כִּי לְכָל מִצְוָה יֵשׁ הִיכָל בְּפָנָי עֲצָמוֹ, וּבְתוֹךְ הַהִיכָלוֹת יִשְׁנֶם רַבּוֹת רַבּוֹת חֲדָרִים, וְכִשְׂאָדָם זוֹכָה לְקַיֵּם מִצְוָה, וּבִפְרָט כְּשֶׁהִיא בְּשִׂמְחָה, בְּזֶה הוּא מְרָאֵה שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ז' ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת שְׂמֻחָה, סִימָן א'): כְּשִׂאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה, סִימָן שְׁלִבּוֹ שְׁלֵם לְאֵלְקָיו;

ולכן על-ידי שמחת המצוות, אדם זוכה לשרף את כל הרע שעשה עד כה.

ולכן, בני ובנותי היקרים! "טוב לדעת", אשר השמחה היא סוד קיום האדם בעולם הזה ובעולם הבא. ועל-ידי שמחה יכול להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, פי נתרחב לו המוח והדעת והשכל. וכמו שאומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות שמחה, סימן ג'): ברבות השמחה, נתחזק הכח השכלי, והמאכל והמשתה סבה גדולה לשמחת הלב, ולהרחיק העצבות והדאגות. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), שאפלו חכמי הרופאים אומרים, שכל החלאים הרעים באים לאדם רק מחמת עצבות ומרירות ודכאון. ולכן עלינו למסר נפשנו להיות תמיד בשמחה! ואין עוד שמחה פשמחת המצוות, עד שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כד), שאפלו אדם המנח בעמקי הקלפות, שחטא כל-כף הרבה להקדוש-ברוך-הוא, אם מקיים מצוה בשמחה, יש כח במצוה הזו להוציאו מהשאל תחתית ומתחתיו, ולעלותו למעלה מנפשו, רוחין ונשמתין, שזה עולם העשיה, בריאה, יצירה, ולזכות להגיע לעולם האצילות,

ולהשיג רוחניות חיות אלקות. כי ככל שאדם
 בשמחה, נתרחב לו המוח והדעת, ויש לו ישוב
 הדעת. כי כל הצרות, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן,
 חלק א', סימן י'), הן רק מחמת שאין לו ישוב הדעת,
 ולמה אין לו ישוב הדעת? כי איננו בשמחה, ותכף
 כשהוא בשמחה, יכול להוליך מחשבתו להיכן
 שרוצה, ולכן 'מחשבה' אותיות 'בשמחה' (עין תקוני
 זהר דף טז.). ולא בחנם שאומרים חכמינו הקדושים
 (ירושלמי מועד קטן ב, ד): שמחה לאדם בשעה שהוא
 דר בתוך שלו; הנה אנו רואים בני-אדם הולכים
 בגלות, אשר זו הקללה הכי גדולה, שאדם אינו
 שמח בעצמו, ותמיד מחפש ומבקש ומוצא את
 הרע שלו, ואינו שלם עם מצבו, עם מקומו, ובא
 למקום אחר, ואינו מרצה, ובא למקום נוסף ואינו
 מרצה וכו', וכך הולך ממקום למקום. ומהיכן זה
 נובע? כי אין לאדם שמחת החיים, כי אינו חזק
 במצוות, אינו חזק עם הנקדה שיש בו, כמו
 שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לד),
 אשר כל יהודי ויהודי יש לו נקדה שאין בהברו.
 ואסור להסתכל על הזולת, כל אחד ואחד נברא
 בזה העולם להוציא שליחותו. הוא שליח בזה
 העולם לגלות ולפרסם את הקדוש-ברוך-הוא לכל

הבריאה כלה, לקיים מצוותיו יתברך. ולכן צריכים לחפש את הנקדה השיכה לעת הזאת, ולהיות שמח עם הנקדה הטובה שיש בו. וזה 'שמחה לאדם בשעה שדר בתוך שלו', חי עם שלו, ומחיה עצמו עם כל נקדה ונקדה טובה שיש בו. אשר כבר אמרו חכמינו הקדושים (פרכות נו): אפלו ריקנים שפך מלאים מצוות פרמון; ולכן למה להסתובב בעצבות ובמרירות?! העקר להיות רק שמח, ואף שזה קשה מאד, כי איך אפשר לשמח בשעה שיש כל-כך הרבה צרות: או שהוא אינו מרגיש טוב, או אשתו אינה בקו הבריאות, או הילדים חשים רע וכו', כי אין בית שאין שם צרה, בר מינו. עם כל זאת אם אדם מוסר נפשו ושמח בהקדוש-ברוך-הוא, הוא יתברך מוחל לו על כל עוונותיו. כמו שכתוב (תהלים קד, לד): "אנכי אשמח בה", יתמו חטאים מן הארץ", ברגע שאדם מכניס בדעתו, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיג ומקיים את כל הבריאה כלה, והוא יתברך נמצא, ואין בלעדיו נמצא, אז מה יש להיות בעצבות ובמרירות?! ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי ספח ה, א): אין רוח-הקדש שורה אלא על לב שמח; כשיהידי

תמיד בשמחה, זוכה שנשפע עליו רוח הקדש, ומרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, ונדבק באין סוף ברוך הוא, וכבר מרגיש שגור בתוך שלו, ואינו צריך לילך נע ונדר, ובכל מקום שהולך מוצא את הקדוש-ברוך-הוא.

ולכן בני ובנותי היקרים! באו נחזר בתשובה שלמה, ונתחיל לקיים את המצוות בשמחה עצומה. כי כך אומרים חכמינו הקדושים (ניקרא רבה, פרשה לד, סימן ט'): למדתך תורה דרך ארץ, שכשיתהא עושה אדם מצוה, יהא עושה אותה בלב שמחה. ואמרו חכמינו הקדושים (קדושין לט): כל העושה מצוה אחת, מיטיבין לו, ומאריכין לו ימיו ונוחל את הארץ; גייע היום שנצטרך את המצוות, ולכן למה לחכות עד שנקבל מכות, בר מינון, ואז נחזר אל הקדוש-ברוך-הוא, ונתחיל לשוב בתשובה שלמה?! באו כבר עכשו נקיים את המצוות. ובפרט בשמחה עצומה, שזה יבנה לנו את האמונה. ואל תדחו את השמחה למחר, כי אין השמחה ממתינת לאדם, לא כל מי ששמח היום, שמח למחר (תנחומא שמיני ב), צריכים היום לשוב בתשובה

שְׁלֵמָה וְלִקְיָם מְצוּוֹת, וְאִזּוּ יִהְיֶה לָנוּ קִיּוֹם בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

ג.

טוב לדעת, אֲשֶׁר הַצְדָקָה וְהַחֲסֵד עֲלֵיהֶם עוֹמֵד בְּלִ
הָעוֹלָם

בְּנֵי וּבְנֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת
וּבְיָתֵר עַד לְתֵת צְדָקָה לְעֲנִיִּים, לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם כָּל
יְהוּדִי, כִּי הַצְדָקָה וְהַחֲסֵד, עַל שְׁנֵיהֶם עוֹמֵד הָעוֹלָם
כָּלוּ, וְחֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים אוֹמְרִים (יְלָקוּט הוֹשַׁע, רַמְזוֹ
תַּקְכַּב): אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, חָבִיב עָלַי חֶסֶד
שְׂאֵתָם גּוֹמְלִים זֶה לָזֶה, יוֹתֵר מִכָּל הַזִּבְחַת שְׂזֻבַח
לְפָנַי שְׁלֵמָה; אֲצַלּוּ יִתְבַּרְךָ חָשׁוּב מְאֹד חֶסֶד שְׂיִהוּדִי
עוֹשֶׂה עִם עוֹד יְהוּדִי. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְדוֹשִׁים (תוֹסֵפֶתָא פָּאָה ד'): צְדָקָה וּגְמִילוּת חֲסָדִים
שְׂקוּלוֹת כְּנֻגָד כָּל מְצוּוֹתֶיהָ שֶׁל תוֹרָה, שְׂצְדָקָה
נוֹהֶגֶת לְעֲנִיִּים, וּגְמִילוּת חֲסָדִים בֵּין לְעֲנִיִּים וּבֵין
לְעֲשִׂירִים, הַצְדָקָה נוֹהֶגֶת בַּחַיִּים וּגְמִילוּת חֲסָדִים
בַּחַיִּים וּבַמֵּתִים, הַצְדָקָה בְּמָמוֹנוֹ וּגְמִילוּת חֲסָדִים
בֵּין בְּמָמוֹנוֹ וּבֵין בְּגוּפוֹ. וְאִיזָה נֶעַם וְעֲרֻבוֹת שְׂיִהוּדִי
גּוֹמֵל חֶסֶד עִם זולָתוֹ? ! וְאִין דְּבַר חָשׁוּב יוֹתֵר אֲצַלּוּ

יתברך מזה. ולכן כתוב בזהר (פרשת וירא קד.): מי
 שהקדוש-ברוך-הוא אוהב, שולח לו מתנה עני
 לזכות בו. וכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש
 זוטא שיר השירים א'): הדורון של הקדוש-ברוך-הוא
 צדקה, הנותן צדקה אפלו היתה בידו עברה,
 ונחתם דינו לאבד, יכול להיות מקבל פני שכינה
 בכל יום, והקדוש-ברוך-הוא אומר למלאך של
 פורענות אל תגע בו; מה אנו רואים היום?
 בני-אדם מסתוכים ממרמרים, חולים, חולי נפש,
 וממה זה נובע? אם איזה דבוק וגלגול נכנס בהם,
 וגורם להם יסורים, והולכים ומתרוצצים לרופאים,
 ואין מוצאים תרופה. כי בזה שאדם חוטא, רחמנא
 לצלן, נשמתו צריכה לרדת בזה העולם ומתגלגלת
 ונכנסת במישהו, ושנים סובל סבל. ואומרים
 חכמינו הקדושים (תנחומא משפטים טו): אמר
 הקדוש-ברוך-הוא, נפשו של עני היתה מפרקסת
 לצאת מן הרעב ונתת לו פרנסה והחיית אותו,
 חייך שאני מחזיר לך נפש תחת נפש, למחר בנך
 או בתך באין לידי חלי ואזכר להם את המצוה
 שעשית עם העני; כל-כף חשוב אצלו יתברך
 צדקה. ולכן אמר החכם מכל האדם: "צדקה תציל
 ממות", רואים בני-אדם סובלים מאד בזה העולם

מרב צרות ויסורים, אבל אם ירבו בצדקה, הקדוש-
 ברוך-הוא ימחל להם, כמו שכתוב (דניאל ד, כד):
 "וַיִּחַטְּאוּ בַצְדָקָה פָּרֶק", וצריכים הרבה בקשות
 לבקש ממנו יתברך, שידע היכן לתת צדקה, כי מי
 שאינו ראויה, אזי מספן נכשל בעניים שאינם
 מהגנים (עין בכא קמא טז:), ולא רק שאינו מקבל
 שכר על זה, אלא מקבל עוד ענש על כך. ולכן
 צריכים לבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא,
 שנוזקה לדעת למי לתת את הצדקה. וזה מה
 שאומרים בראש השנה וביום הכפורים: "ותשובה
 ותפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה". נשאלת
 השאלה, למה לא מקדימים קדם צדקה ואחר-כך
 תפלה ותשובה, הלא אנו יודעים, שקדם התפלה
 צריכים לתן צדקה, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן ב'), ובראש השנה וביום
 הכפורים, שאז דנים את האדם, אז כלנו מתפללים
 אל הקדוש-ברוך-הוא: "ותשובה ותפלה וצדקה
 מעבירין את רע הגזרה"? אלא היסוד הוא צדקה,
 כי "טוב לדעת" אשר על צדקה וחסד עומד כל
 העולם. אבל כדי שנוזקה לתת את הצדקה שלנו
 למקום הראוי, לצדיק שנכלל לגמרי באין סוף
 ברוך הוא, עלינו קדם כל להרבות בתפלה, ואחר-

כף לחזור בתשובה, ואחר-כך גדע היכן לתת את הצדקה.

ולכן בני ובנותי היקרים! באו נעשה חסד זה עם זה, אשר זהו רצונו יתברך. ואומרים חכמינו הקדושים: כל מי שיש לו עשר, ואינו מלנה ברבית, מעלין עליו כאלו קיים כל המצוות כולן. הלא יגיע היום שנוצטרך את המצוות והצדקה שעשינו, שזה מה שכתוב (ישעיה נח, ח): "והלך לפניך צדקך", יגיע היום שנעזב את זה העולם, ואז נראה, שכל פרוטה ופרוטה שנתנו לצדקה ועזרנו לזולתנו, זה יציל אותנו, וזה יגרם שימחלו לנו על כל עוונותינו. ולכן, בני ובנותי היקרים! אל תתיאשו אפלו שעבר עליכם מה שעבר, אפלו שיש לכם סבל כל-כך גדול בבית, — הן מעצמכם, הן מהאשה, הן מהילדים, תרבו בצדקה, כמובא (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יג): כשיהודי נותן צדקה, ממשיך על עצמו השגחתו יתברך, וממשיך עליו אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ד'): כשיהודי נותן צדקה, פותח את כל הפתחים בשמים. שזה מה שכתוב "פתח תפתח" — בזה שפותחים את

היך, פותחים את העולמות העליונים. ולכן, באו ונתחזק מהיום והלאה, ונעזר זה לזה, ונשתדל ככל יכלתנו לעזור לעניים. חכמינו הקדושים אומרים (ויקרא רבה לד, י): העני הזה עומד על פתחך והקדוש-ברוך-הוא עומד על ימינו ונותן לך שכרך, ואם לא נתת לו, דע, שמי שעומד על ימינו — פורע ממך, שנאמר (תהלים קט, לא): "כי יעמד לימין אביון". הנה בא עני לפתח, ובמקום להכניסו בסדר פנים פות, לתן לו לשתות וכו', ולתת לו כפי יכלתנו, עוד זאת מגרשים אותו בקביונות, שולחים את הבן או הבת לומר: האב אינו בבית, או האם לא בבית, ומה גורמים? שפאמת האב או האם לא יהיו בבית, בר מינן. ולכן צריכים להשמר מאד מאד על דבר זה כשפא עני, ולעשות כל מיני פעלות שבעולם לתת לו. ואם נותנים לו, נותנים למי שעומד על ימינו, שזה הקדוש-ברוך-הוא. ואם מבזים אותו, חלילה, מבזים את הקדוש-ברוך-הוא, חס ושלום. לזאת, בני ובנותי היקרים! הבה נעשה חסד עם הזולת, ורק בשביל זה ברא הקדוש-ברוך-הוא את העולם, שנעשה צדקה וחסד עם הבריות.

ד.

טוב לדעת, אשר השלום הוא הגאולה, ומשרה
שכינתו ותברך בעולם

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שהקדוש-
ברוך הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק
ובמשפט, וכל מה שקורה עם האדם זה מדה כנגד
מדה. ולכן "טוב לדעת", שהשלום הוא יסוד
הגאולה, ומשרה שכינתו ותברך בעולם. וכל הצרות
הן מחמת שאין שלום בין איש לרעהו, וישנה
שנאה כבושה בין הבריות. ואומרים חכמינו
הקדושים (יומא ט), ששנאת חנם הורסת אותנו
לגמרי, ועד היום אנו סובלים משנאת חנם, שבני-
אדם אינם מספיקים לדעת אחד, ועל-ידי-זה
סובלים סבל הגדול ביותר, ואין איש שם על לב,
שבזה ששונאים את הזולת, עוברים על לאו
תמידי: "לא תשנא את אחיך בלבבך". והרי זו
שנאת חנם, חלי קשה מאד, ראש לכל העברות
שבתורה. וזה מה שהסמ"ך-מ"ם עושה. ולדאבוננו
הרב, מצליח, שכל כחו הפרד ומשיל. ולכן עלינו
להתעורר מהשנה העמקה שאנו נמצאים בה,
מהשנאת חנם שאנו שונאים זה את זה, ואפלו

שָׁאֲנוּ מִדְּבָרִים עִם הַזּוּלָּת, זֶה רַק מִן הַשְּׂפָה וְלַחֲוִץ
 וְלֹא בִּלְבָב, אֵת מִי נִרְמָה?! הֲלֹא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 נִמְצָא פֹה אֶתְנוּ וְאַצְלָנוּ, וְרוּצָה שְׁלֹם שְׂיֵהֶיָּה בֵּין
 בְּרִיּוֹתָיו, אֲשֶׁר בָּזָה מְקַרְבִּים אֵת הַגְּאֻלָּה. וְהִנֵּה אָנוּ
 עֹדִים לְכָל-כֶּף הַרְבֵּה מִחֻלָּה וּפְלוּגִים, וְכָל אֶחָד
 צוֹעֵק שְׂפֹנְתוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְאוֹי וְאַבּוֹי לְלִשָּׁה שְׁמַיִם
 כְּזֶה, שְׂמַחְדִּירִים שֹׁנְאָה בֵּין יְהוּדֵי לִיהוּדֵי, וּבּוֹעֶרֶת
 בְּיַנְיָנוּ הַגִּזְעָנוּת, וְאַחַר-כֵּן אָנוּ מִתְּפַלְּאִים לְמָה עוֹבֵר
 עָלֵינוּ מֵהַ שְׂעוּבָר, וְאָנוּ נִעְנְשִׁים בְּעַנְשֵׁי קָשִׁים
 וּמְרִים. כִּי אֶפְלוּ כְּשֹׂאֲדָם מְדַבֵּר עִם הַזּוּלָּת, זֶה רַק
 כְּלָפֵי חוּץ, אֲבָל בְּלִבּוֹ שׁוֹנְאָהוּ, יוֹדֵעַ לְחַנְּף אֵת
 בְּנֵי-אָדָם וּמְרַמֶּה אֵת הַבְּרִיּוֹת. וְזֶהוּ שְׂקָרָן גְּדוֹל,
 וּמְסַלֵּק אֵת הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים קא, ז):
 "דּוֹבֵר שְׂקָרִים לֹא יִפּוֹן לְנֹגֵד עֵינָיו", מִי שְׂמַדְבֵּר
 אֶחָד בְּפִה וְאֶחָד בִּלְבָב — מְסַלֵּק אֵת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא.

וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! הַגִּיעַ הַזְּמַן שְׂנַחְדֵּל
 מֵהַשְּׂקָרִים, שְׂאֶחָד שׁוֹנֵא אֵת הַשְּׂנִי. וְאוֹמְרִים
 חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סִנְהֶדְרִין לו): אָדָם הָרֵאשׁוֹן יְחִידֵי
 נִבְרָא, שְׂלֹא יִתְגָּאוּ זֶה עַל זֶה, וְלֹא יֹאמְרוּ,
 שְׂמִשְׁפָּחָה זֹאת מִיְחָסֶת וּגְדוּלָּה יוֹתֵר מֵאַחֶרֶת, אֲלֹא

כָּלְנוּ בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים יד,
 א): "בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה" אֱלֹקֵיכֶם", וְכִלְנוּ בְּאִים
 מֵאֲדָם הָרֵאשׁוֹן, וּמֵה שִׁיף שֶׁאֶחָד יִחְזִיק עֲצָמוֹ מִיָּחַס
 יוֹתֵר מִזּוֹלָתוֹ? ! מֵה זֹאת אוֹמֶרֶת שְׂמִשְׁפָּחָה אַחַת
 תֹּאמֵר שֶׁהִיא חֲשׂוּבָה יוֹתֵר מִשְׂפָּחָה אַחֶרֶת? ! מֵה
 צְרִיכָה לִהְיוֹת הַגְּזֻעָנוֹת הָאֲרוּרָה, שֶׁעֲדָה זֶה תִּרְגֵּישׁ
 שֶׁהִיא יוֹתֵר מֵעֲדָה זוֹ? ! וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה ל'): קִיֵּן לֹא נִגַע בְּאֶחָיו
 אֶלָּא מֵתוֹךְ מְרִיבָה. וְלִכֵּן לָמָּה לָנוּ לְהִגִּיעַ לְקַטְטָה
 וּמַחְלָקֶת? ! וְכֵן אוֹמְרִים (שִׁיר הַשִּׁירִים רַבָּה ה'): תָּנוּ
 דַּעְתְּכֶם שֶׁלֹּא תִשְׁנְאוּ זֶה אֶת זֶה, וְלֹא תִחַרְחוּרוּ זֶה
 עִם זֶה, שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת לְפָנָי, תוֹרָה
 שֶׁנִּתְּתָה לָהֶם אֵינָם עוֹסְקִים בָּהּ, וְהָרִי אֵיבָה וְתַחֲרוֹת
 בֵּינֵיהֶם; הִגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁנִּשְׁלִים זֶה עִם זֶה, אַחֶרֶת אָנוּ
 הוֹרְסִים אֶת עֲצָמֵנוּ, כִּי כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד יוֹשְׁבִים
 בְּאוֹתָהּ סְפִינָה: צְדִיקִים, בֵּינוֹנִים, רָשָׁעִים, כָּלְנוּ
 בְּאוֹתָהּ אֶנְיָה, וְעַלֵּינוּ לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַחְזִיר אֶת כָּלֵם
 בְּתִשׁוּבָה. הַצְּדִיקִים צְרִיכִים לְמָסוֹר נִפְשָׁם בְּשִׁבִיל
 הַבֵּינוֹנִים וְהָרָשָׁעִים, וְהַבֵּינוֹנִים צְרִיכִים לְמָסוֹר נִפְשָׁם
 בְּשִׁבִיל הָרָשָׁעִים, וְכֵן יִחְזְרוּ כָּלֵם וְיִהְיוּ צְדִיקִים. כִּי
 עִם יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים וְטָהוֹרִים, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (ישעיה
 ס): "וְעַמּוֹ כָּלֵם צְדִיקִים", אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

חָשׁוּב כָּל יְהוּדֵי בְּאֶשֶׁר הוּא יְהוּדִי; הִבָּה נַחֲדֵל
 מִהַגְזַעְנוּת! אִם רְצוֹנֵנוּ לְהַגְאֵל, עָלֵינוּ לְאַהֲבֵ אֶת כָּל
 יְהוּדֵי בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, כִּי (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה א')
 כֶּף אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמִשָּׁה: כָּל מַה שְּׂאִתָּה
 יְכוּל לְשַׁבַּח אֶת יִשְׂרָאֵל — שֶׁבַח, לְגַדְלָם וּלְפָאֲרָם;
 כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאֹד מְאֹד אוֹהֵב כְּשֶׁמְשַׁבְּחִים
 וּמְפָאֲרִים כָּל יְהוּדִי. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן,
 חֵלֶק א', סִימָן ר'), שֶׁכָּל יְהוּדִי הוּא יְהֵלֵם בְּכִתְּרֵ הַמְּלָךְ,
 וְלִכֵּן צְרִיכִים לְהַחֲזִיק מְאֹד מְאֹד יָקָר כָּל יְהוּדִי, כִּי
 צְרִיכִים לְשַׁבְּצוֹ בְּכִתְּרֵ הַמְּלָךְ, וְאִם הֵיחִלוּם מְלֵא
 טֵיט וְכוּץ וְרָפֶשׁ, עָלֵינוּ לְשַׁטְפוֹ, אִם אָנוּ רוֹאִים
 יְהוּדִים רְחוּקִים, בֵּר מִיָּנֹן, מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 עָלֵינוּ לְקַרְבָּם, לְמַחֵל לָהֶם וּלְעֲזָרָם. וְאוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה זח): נַעֲשׂוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֲגָדָה אַחַת — הַתְּקִינוּ עֲצָמְכֶם לְגֵאֻלָּה.
 הַגְאֻלָּה תְּלוּיָה רַק בְּזֶה שְׁנַחֲזִיק עֲצָמֵנוּ בְּיַחַד. וְלִכֵּן
 אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (דְּבָרִים רַבָּה, פְּרָשָׁה ה', סִימָן
 יב): גְּדוּל הַשְּׁלוֹם, שְׂאִין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבְּשׂוּר
 אֶת יִשְׂרָאֵל שְׂיֵהִיו נְגֻאִלִים אֶלָּא בְּשָׁלוֹם. יַעֲזוּר
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁנוֹזְכָה כְּבָר לְרֵאוֹת אֶת הַגְאֻלָּה
 בְּמוֹ עֵינֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הפללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן
*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרו בכל יום
*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובכ"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל פי חסיתי בך: ב אמרת ליהנה ארני אתה טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפציכם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיד נסביהם מדם ובל אשא את שמותם עלי שפתי: ה יהנה מנת חלקי וכסי אתה תומיד גורלי: ו תבלים נפולוי בנעמים אה נחלת שפרה עלי: ז אברך את יהנה אשר יעני אה לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהנה לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט: ט לבן | שמח לבי ונגל כבודי אה בשרי ישכן לבטח: י כי | לא תעוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מְשִׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׂוּי־פֶשַׁע בְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי־
 אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי־
 הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמִי בְּשֹׂאֲנֵתִי כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה
 תִּכְבֵּר עָלַי יְדָךְ נִחְפָּף לְשֹׁדֵי בְּתָרְבִנִי מִיּוֹן סֵלָה: ה חֲטָאֵתִי
 אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרֹתַי אֹדְהָ עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה
 וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאֵתִי סֵלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֹסֵד |
 אֱלֹהִים לְעַת מְצֵא רַק לְשֹׁמֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אֲתָה |
 סֵתֵר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי רַגְלִי פִּלַּט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: ח אֲשִׁכְבִּילֶךָ |
 וְאוֹרֶךְ בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ אֵינְעֶזֶה עֲלֶיךָ עֵינָי: ט אֲלֹתֵיהֶן | כְּסוּס
 כְּפָרָד אֵין הֵבִין בְּמַתְגַּוְרָסָן עֲדִיו לְכֹלֹם כָּל קָרֵב אֱלֹהִים:
 י רַבִּים מְכֹאֲבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח בַּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּבֵנוּ:
 יא שְׂמַחוּ בַּיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְגִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מְשִׁכִּיל אֱלֹהִים בְּיוֹם
 רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּתִּיּוֹ וְאֲשֶׁר
 בְּאָרְצוֹ וְאֲלֵ־תִתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִד
 כָּל־מְשִׁכְבוֹ הַפִּכְתָּ בְּהַלְיוֹ: ה אֲנִי־אִמְרֹתִי יְהוָה חֲנִנִי רַפְּאָה
 נַפְשִׁי כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מֵתִי יָמוּת וְאָבֵד
 שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹתִי | שְׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבִּץ־אֶזְנוֹ לוֹ יֵצֵא
 לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחְשׁוּ כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחְשְׁבוּ רָעָה
 לִי: ט דְּבַר־בְּלִיעַל יֵצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם:
 י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמֶי הַגָּדִיל עָלַי
 עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנִנִי וְהַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: יב בּוֹאֵת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקור"מ ח"א סי' ריג)

יְדַעְתִּי בִּי־הַפְּעֵת בִּי בִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי
תִּמְכַּת בִּי וּתְצַיְבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבִנְי־קָרַח: ב פֹּאֵל תַּעֲרֹג עַל־אֶפְיָקִי־
מִים בֶּן נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֱלֹהִים: ג צְמָאָה נִפְשֵׁי |
לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתִי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֵי אֱלֹהִים: ד הִי־תְהִלְתִּי
דְּמַעְתִּי לְחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאָמַר אֵלֵי כָל־הַיּוֹם אֵי־הָאֱלֹהִים:
ה אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה | וְאֶשְׁפֹּכָה עָלַי נִפְשֵׁי בִי אֶעֱבֹר | בְּסֶף אֲדַדֵּם
עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹנֵנִי:
ו מַה־תִּשְׁתַּחֲוִי | נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחֵלִי לְאֱלֹהִים בִּי־עוֹד
אוֹדְנִי יְשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי עָלִי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל־בֶּן אֲזַכְּרֶךָ
מֵאֲרִץ יִרְדֵּן וְהַרְמוֹנִים מֵהַר מְצַעֵר: ח תַּהוֹם־אֶל־תַּהוֹם קוֹרֵא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרִיךָ וְנִלְיִךָ עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם | יִצְוֶה
יְהוָה | חֲסֵדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלָה לְאֵל חַי: י אוֹמְרָה |
לְאֵל סֹלְעֵי לְמַה שִׁכַּחְתִּנִּי לְמַה־קָּדַר אֶלְךָ בְּלַחֲזֵן אוֹיֵב:
יא בְּרַצַּח | בְּעֲצָמוֹתֵי הַרְפוּנִי צוּרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָל־הַיּוֹם אֵי־
הָאֱלֹהִים: יב מַה־תִּשְׁתַּחֲוִי | נִפְשֵׁי וּמַה־תַּהֲמִי עָלַי הוֹחֵלִי
לְאֱלֹהִים בִּי־עוֹד אוֹדְנִי יְשׁוּעַת פָּנֵי וְאֵלֵהִי:

נט א לְמַנְצַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־חֲבִית לְחַמִּיתוֹ: ב הִצִּילֵנִי מֵאִיבִי | אֱלֹהֵי מִמְתַּקְמָמִי
תִּשְׁנַבְּנִי: ג הִצִּילֵנִי מִפְּעָלֵי אָוֶן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד בִּי
הִנֵּה אָרְבוּ לְנִפְשֵׁי יַגְרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתֵי
יְהוָה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוּן וַיִּכְוֶנְנִי עִוְרָה לְקַרְאֵתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה
יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקְיַצְהָ לְפָקֵד כָּל־הַגּוֹיִם
אֶל־תִּדְחֵן כָּל־בְּרִי אָוֶן סְלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרְב יִחַמוּ כִּכְלָב

ויסובבו עיר: ח הגנה | יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם
 כי-מי שמע: ט ואתה יהוה תשחק-למו תלעג לכל-גוים: י עזו
 אליך אשמרה כי-אלהים משגבי: יא אלהי חסדי מקדמי
 אלהים יראני בשררי: יב אל-תהרנם | פך-ישכחו עמי הניעמו
 בחילך והורידמו מנגנו אדני: יג חטאת-פימו דבר-שפתימו
 וילכוו בנאזנם ומאלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה
 ואינמו וידעו כי-אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו וישבו לערב יחמו כפלב ויסובבו עיר: טז המה יגיעון
 לאכל אס-לא ישבעו וילינו: יז ואני | אשר עזך וארנן לבקר
 חסדך כי-היית משגב לי ומגום ביום צר-לי: יח עזי אליך
 אשמרה כי-אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על- ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל-
 אלהים ואיעקב קולי אל-אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגדה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמנה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחות שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם-לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא יסיה
 לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו נמר אמר לדר ודר:
 י השבח חנות אל אס-קפיץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חליתי
 היא שנות זמין עליון: יב אזכור מעללי-יה כי-אזכרה מקדם
 פלאך: יג והגיתי בכל-פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרכך מי-אל גדול כאלהים: טו אתה האל

(* באמרו אל אלהים תכווין המלוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד היי יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עז: טז גאלת בזרוע עמך בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוך מים | אלהים ראוך מים יחילו אף
 ירזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 הצעיר יתהלכו: יט קול רעמך | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרגש הארץ: כ בים דרךך ושביך במים רבים
 ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה הית לנו
 בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דבא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך ביום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כהציר יחלה:
 ו בבקר יצין וחקף לערב ימולל ויבש: ז כי-כלינו באפך
 ובחמתך נבקחנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך כלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהבם עמל ואון כירנו חיש ונעפה: יא מי-יודע עו אפך
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו כן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שבענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמהנו בימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך ותדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו כוננה
 עלינו ומעשה ידנו כוננה:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התהללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו
 ומשפטי־פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב בחייריו: ז הוא
 יהוה אלהינו בכל־הארץ משפטי־ו: ח זכר לעולם בריתו דבר
 אזה לאלה דור: ט אשר ברית את־אברהם ושבועתו לישחק:
 י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא לאמר לך
 אתן את־ארץ־כנען חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר
 כמעט ונרים בה: יג ויתחלכו מגוי אל־גוי מממלכה אל־עם
 אחר: יד לא־הניח אדם לעשקם ויוכח עליהם מלכים:
 טו אל־תגעו במשיחי ולנביאי אל־תרעו: טז ויקרא רעב
 על־הארץ כל־מטה־לחם שבר: יז שלח לפניכם איש לעבד
 נמפר יוסף: יח ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: יט עד־עת
 בא־דברו אמרת יהוה צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו משל
 עמים ויפתחהו: כא שמו ארון לביתו ומשל בכל־קנינו:
 כב לאסר שריו בנפשו וזקניו יחכם: כג ויבא ישראל מצרים
 ויעקב גר בארץ־חם: כד ויפר את־עמו מאד ויעצמהו מצרים:
 כה הפך לבס לשנא עמו להתנפל בעבדיו: כו שלח משה
 עבדו אהרן אשר בחר־בו: כז שמו־כם דברי אתוֹתיו ומפתים
 בארץ חם: כח שלח חשף ויחשף ולא־מרו את־דברו: כט הפך
 את־מימיהם לדם וימת את־דנתם: ל שרץ ארצם צפרדעים
 בחררי מלכיהם: לא אמר ויבא ערב כנים בכל־גבולם: לב נתן
 גשמים ברד אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם
 וישבר עץ גבולם: לד אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר:
 לה ויאכל כל־עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: לו ויך
 כל־בכור בארצם ראשית לכל־אונם: לז ויוציאם בכסף
 ויהב ואין בשבטיו כושל: לח שמת מצרים בצאתם כי־נפל
 פחדם עליהם: לט פרש עגן למסד ואש להאיר לילה:

מ שאל ויבא שְׁלוֹ וְלָהֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פתח צור ויזוכו
 מים הלכו בציות נהר: מב כי־זכר את־דבר קדשו את־
 אברהם עבדו: מג ויוצא עמו בששון ברנה את־בְּחִירָיו:
 מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים יירשו: מה בעבור |
 ישמרו חקיו ותורתיו ונצרו הללויה:

קלז א על־נהרות | בכל שם ישבנו גם־כִּינּוּ בְּנִכְרֵנו
 את־ציון: ב על־עֲרֵבִים בְּתוֹכָהּ תְּלִינוּ כְּנִרְתִּינוּ: ג כי
 שם שאלנו שובנו דְּבִרֵי־שִׁיר וְתוֹלְדֵינוּ שִׁמְחָה שִׁירוּ לָנוּ
 מִשִּׁיר צִיוֹן: ד איה נשיר את־שִׁיר־יְהוָה על אֲדַמַּת נֶכֶר:
 ה אס־אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי | לַחֲכִי
 אס־לא אֲזַכְּרֶכִי אס־לא אֲעֵלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם על ראש
 שִׁמְחָתִי: ז זכר יהוה | לְבִנֵי אֲדוּם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים
 עָרוּ | עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּהּ: ח בַּת־בְּבַל הִשְׁדֹּדְהָ אֲשֶׁר־יְשִׁיְשָׁלֶם
 לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׁגִמְלַת לָנוּ: ט אֲשֶׁר־י | שִׁיֵּאֲחֻז וְנִפְיֵן אֶת־עֲלֵלֶיךָ
 אֶל־הַסֵּלַע:

קנ א הללויה | הללו־אל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֻזוֹ:
 ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ
 שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר: ד הַלְלוּהוּ בְּתֶנֶף וּמַחֹל הַלְלוּהוּ
 בְּמִנִּים וְעִנָּב: ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שִׁמְעַ הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
 תְּרוּעָה: ו בַּל הַנְּשַׁמָּה תִּהְלַל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
 ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם
 יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים וישועם כי חסו בו: